

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a [...] Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: [...];[...]) és a [...] Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: [...];[...]) által képviselt [...] ([...]) kérelmezőnek, dr. Hargita Árpád irodavezető által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) kérelmezett ellen, versenyügyben hozott közigazgatási végzés (hivatkozási szám: Vj/23-164/2011.) bírósági felülvizsgálata iránt indult nemperes eljárásában meghozta a következő

Végzést:

A bíróság a kérelmező kérelmét elutasítja.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 10.000,- (Tízezer) forint eljárási illetéket a kérelmező az adóhatóság külön felhívására az államnak köteles megfizetni.

Kötelezi a bíróság a kérelmezőt, hogy 15 nap alatt fizessen meg a kérelmezettnek 20.000,- (Húszezer) forint eljárási költséget.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2011. március 22. napján kelt, Vj/ 23/2011. számú végzésével versenyfelügyeleti eljárást indított több vállalkozás, köztük a kérelmező ellen gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmának feltételezett megsértése miatt. A végzés szerint az elsőfokú hatóság észlelte, hogy az érintett vállalkozások között a 2000. év során létrejött, vasárnapi lapokkal kapcsolatos szerződések kölcsönös versenytilalomra, illetve árak egyeztetésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmaznak. A végzés rögzíti továbbá, hogy versenykorlátozó megállapodásra utalnak a vállalkozások közötti szerződések kölcsönös versenytilalomra vonatkozó rendelkezései, mely nem csak a vasárnapi lapokra (Vasárnap Reggel és mutációi, együtt: VR) vonatkozik, hanem bármilyen nyomtatott lapra, és kiterjed a helyi elektronikus médiára is. Az eljárást megindító végzés szerint továbbá feltételezhető az is, hogy a vállalkozások egyeztetéseket folytattak és folytatnak az árus lapárakra és a hirdetési árakra vonatkozóan.

Az elsőfokú hatóság a jelen nemperes eljárás alapjául szolgáló végzés előzményeként a 2012. július 6-án kelt, Vj/23-055/2011. számú végzésével adatszolgáltatás 30 napon belül történő teljesítésére hívta fel a kérelmezőt. A végzés jelen nemperes eljárásban releváns pontja szerint: „6. Ismertesse a megyei napilapkiadók közös hirdetésszervezési tevékenységére vonatkozó elveket és/vagy alkalmazott módszereket az alábbiak szerint: a) mely hirdetőkkal tárgyalnak közösen, b) milyen földrajzi lefedettséget biztosítanak a hirdetők számára, c) milyen terjedelemben adnak el közös felületet (helyi és országos hirdetések aránya), d) mennyiben egységesítik áraikat vagy egyéb szerződéses feltételeiket a hirdetők felé?; 8. Az országos megjelenést kereső hirdetőkkal kapcsolatban mennyire tekinthető jellemzőnek, hogy VR lapok és megyei napilapok kiadói ezen hirdetőkkal ötoldalú tárgyalásokat folytatnak a hirdetések feltételeiről?; 9. Mutassa be, hogy milyen módon és milyen formában lefektetett szabályok szerint működnek együtt a megyei napilapkiadók a VR-hez kapcsolódó Együttműködési Megállapodáson túlmenően a magatartásaik összehangolása,

valamint a hirdetők felé való együttes megjelenés érdekében!"

Az elsőfokú hatóság a kérelmező 2012. augusztus 28. napján érkezett adatszolgáltatása alapján megállapította, hogy a kérelmező a feltett kérdésekre nem, illetőleg hiányosan adott választ, ezért a 2012. szeptember 7. napján kelt, Vj/23-107/2011. számú végzésében a hiányos adatszolgáltatás kiegészítésére és 2.000.000,- Ft eljárási bírság megfizetésére kötelezte a kérelmezőt. A végzésben foglaltak szerint az adatszolgáltatásra kötelező végzés 6., 8. és 9. pontjai kifejezetten a megyei napilapkiadók közös hirdetésszervezési tevékenységére irányultak, ezen kérdésekre azonban a kérelmező indokolatlanul kizárólag a VR lapokra szűkített választ adott.

A kérelmező fellebbezése folytán eljáró kérelmezett a 2012. október 12-én kelt, Vj/23-122/2011. számú végzésével az elsőfokú végzést megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. A kérelmezett megállapította, hogy az elsőfokú hatóság az eljárási bírság összegének megállapítása során nem mutatta be, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 61. § (4) bekezdésében meghatározott szempontok a bírságösszeg megállapításánál miként hatottak közre. A kérelmezett megállapította továbbá, hogy az elsőfokú hatóság nem kizárólag a Ket. 61. § (4) bekezdésében említett szempontokat mérlegelte, az adott esetre jellemző egyedi körülményeket azonban ezen törvényi mérlegelési szempontok keretében kell értékelnie. Végezetül a kérelmezett rögzítette, hogy nem eleve kizárt az említett jogszabályhelyben kifejezetten nem említett szempont mérlegelése, de a végzés indoklásából ki kell, hogy tűnjék, hogy az adott szempont mely törvényi mérlegelési körülmény körében és milyen okból hatott közre a bírság összegének meghatározása során.

A megismételt eljárásban hozta meg az elsőfokú hatóság a 2012. november 29. napján kelt, Vj/23-131/2011. számú végzését, melyben a kérelmezővel szemben 2.000.000,- Ft eljárási bírságot szabott ki. A Ket. 61. § (4) bekezdés a) pontjában foglaltak, azaz a jogellenes magatartás súlya és a felróhatóság mértékének körében az elsőfokú hatóság a bírság összegét emelő tényezőként vette figyelembe, hogy súlyos jogsérelmet vizsgáló eljárásban tanúsított, a tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló tudatos magatartásról van szó. Amennyiben egy ilyen eljárásban az eljárás alá vont az eljárás során tanúsított magatartásával túllép a jogszerű kereteken, megsérti a Ket. 6. §-ában írt jóhiszemőségi követelményt, amelynek szankcionálására van szükség (elsőfokú végzés 35. pont), ugyanakkor enyhítő körülményként értékelte, hogy a kérelmezett korábban együttműködő magatartást tanúsított az eljárásban (36. pont). Mérlegelte továbbá azt is, hogy az összeg kellő visszatartó erővel bírjon az eljárás további szakaszában a tényállás feltárásának megghiúsítására, illetve a további jogellenes magatartástól való elrettentést szolgálja (37. pont). Az eljárási bírság összegét növelő tényezőként vette továbbá figyelembe azt, hogy a jogellenes magatartás tanúsítása célzatos volt, és ilyen módon teljes mértékben felróható a kérelmezőnek (38. pont). A Ket. 61. § (4) bekezdés b) pontjának, azaz a kérelmező vagyoni helyzetének vizsgálata körében az elsőfokú hatóság kifejtette, hogy a kérelmező a magyar nyomtatott médiapiac évek óta meghatározó, több országban is jelenlévő, több milliárd forintos árbevétellel rendelkező vállalkozása, a kiszabott eljárási bírság az eredményes működését semmilyen módon nem akadályozza, ugyanakkor alkalmas a további jogsértő magatartástól való elrettentésre (39. pont). A Ket. 61. § (4) bekezdés c) pontjában foglaltakat az elsőfokú hatóság nem értékelte, figyelemmel arra, hogy korábban a kérelmezővel szemben nem került sor eljárási bírság kiszabására. Az elsőfokú hatóság az eljárási bírság összegének a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 61. § (3) bekezdése szerinti meghatározásakor a kérelmező előző üzleti évben elért nettó árbevételeként 5.409.024.000,- forintot vett figyelembe, így a kiszabható eljárási bírság maximumát 44.090.240,- forintban állapította meg. Rögzítette, hogy a kiszabott bírságösszeg hozzávetőlegesen 4 %-a a kiszabható bírság maximumának (41. pont). Az elsőfokú hatóság a végzését a fenti jogszabályhelyeken túl a Tpv. 44. §-ára, 61. § (1) és (4) bekezdésére alapította.

A kérelmező fellebbezése folytán eljáró kérelmezett a 2013. július 12. napján kelt, Vj/23-164/2011. számú végzésével az elsőfokú végzést az alábbiak szerint megváltoztatta: a) a kiszabott eljárási bírságot 700.000,- Ft-ban állapította meg; b) megállapította, hogy a kérelmező magatartása az eljárás elhúzását is eredményezte; c) azt a körülményt, mely szerint a kérelmező az eljárási bírság kiszabására okot adó magatartást súlyos jogsérelmet vizsgáló eljárásban tanúsította, a vállalkozás vagyoni helyzete és jövedelmi viszonyai körében a jogsértéstől való elrettentés érdekében veszi figyelembe; d) az eljárási bírság összegének elrettentő hatását a vállalkozás vagyoni helyzet és jövedelmi viszonyai körében veszi figyelembe; e) a kérelmező 2011. évre vonatkozó nettó árbevételének összegét 5.579.347.000,- Ft-ban határozta meg, melyhez képest a kiszabható eljárási bírság maximuma: 55.793.470,- Ft. A kérelmezett az elsőfokú végzés indokolásának alábbi részeit megsemmisítette: a) az elsőfokú végzés arra való hivatkozását, hogy a kérelmező nem vitatta az adatszolgáltatási kötelezettség fennállását a hiányos adatszolgáltatás benyújtását követően; b) az arra való hivatkozást, hogy az új eljárásra utasító végzésében a kérelmezett a kérelmező bírságösszeg meghatározásának szempontjain túli kifogásainak nem adott helyt; c) az elsőfokú végzés azon hivatkozását, hogy a kérelmező a kötelezettsége teljesítését jobb tudomása ellenére tagadta meg; d) az arra való utalást, hogy a jóhiszeműség elvének megsértését az elsőfokú hatóság szankcionálandó körülményként vette figyelembe. A kérelmezett a végzésében rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság helytállóan hivatkozott arra, hogy az eljárásindító végzés a feltett kérdések tárgyát teljes egészében lefedi, hiszen annak 66. c) pontja bármely árus lapra és hirdetési árra kiterjed. Az 1-4. pontok kérdései kifejezetten tartalmazták, hogy azokat a vasárnapi lapok vonatkozásában szükséges megválaszolni, míg a vitatott kérdések ilyen szűkítést nem tartalmaztak. A hatodik kérdés az eljárás alá vontak közös hirdetésszervezési tevékenységének elveire, a nyolcadik pedig az országos hirdetőkkal kapcsolatos ötoldalú tárgyalásokra, a kilencedik kérdés pedig a VR-hez kapcsolódó Együttműködési Megállapodáson túlmenően megvalósuló összehangolt magatartásra vonatkozott. Mindezek alapján a kérelmezett megállapította, hogy a kérelmező válaszait indokolatlanul szűkítette le a VR lapok körére. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú végzés azon megállapítása, mely szerint az új eljárásra utasító végzés a kérelmező eljárási bírság összezszerűségén túli kifogásainak nem adott helyt, nem megalapozott, ugyanis az elsőfokú végzés érdemi vizsgálatára nem került sor. Megállapította továbbá, hogy azon körülményből, hogy a kérelmező utóbb eleget tett az adatszolgáltatási kötelezettségének, nem vonható le az a következtetés, hogy a kérelmező azt ne vitatta volna, így erre az elsőfokú hatóság megalapozatlanul hivatkozott. Nem látta továbbá megalapozottnak az elsőfokú végzés azon megállapítását, hogy a kérelmező jobb tudomása ellenére tagadta meg az adatszolgáltatási kötelezettségét. Ugyanakkor rögzítette, hogy a kérelmező magatartásának a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányultsága megállapítható, mert alapos indok nélkül szűkítette le az adatszolgáltatás körét. Szintén nem tartotta alaposnak az elsőfokú hatóság jóhiszemű eljárás alapelveire történő hivatkozását, melyet azzal indokolt, hogy a Ket. 61. § (1) bekezdésének, azaz a rosszhiszemű magatartás eljárási bírsággal történő szankcionálására vonatkozó rendelkezésének alkalmazását a Tpv. 44. §-a kizárja. A kérelmezett megállapította, hogy a kérelmező eljárási bírság alapjául szolgáló magatartása az eljárás elhúzását eredményezte. E körben rögzítette, hogy a kért adatok a tényállás tisztázásához szükségesek voltak, a kérelmező hiányos adatszolgáltatása pedig további eljárási cselekmény megtételét vonta maga után. A kérelmezett jogi álláspontja szerint tévedett az elsőfokú hatóság, amikor a jogsértés súlya keretében értékelte azt, hogy a bírságolt magatartás kartell eljárásban valósult meg, ugyanis ez a körülmény az elrettentő hatás körében értékelendő. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú végzéssel ellentétben az elrettentő hatást a kérelmező jövedelmi és vagyoni viszonyai körében kell figyelembe venni. Nem tartotta továbbá megalapozottnak, így a jogsértés súlya és a felróhatóság körében figyelembe vehetőnek azt, hogy a kérelmező szándékosan szűkítette le a vitatott adatkérés tárgyát. Ugyanakkor a kötelezettségszegés a kérelmezőnek felróható volt, ugyanis a kérdésekkel kapcsolatos értelmezési problémáját nem jelezte, a válaszait egyoldalúan és indokolatlanul leszűkítette a vasárnapi lapokra.

A bírság összezszerűsége körében a kérelmezett rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság összesen négy

bírság összegét emelő (súly keretében a kartell eljárás, elrettentő hatás, felróhatóság keretében a szándékosság és a vagyoni helyzet) és egy csökkentő (súly körében az együttműködés) körülményt vett figyelembe. A kérelmezett a kartell eljárás keretében tanúsított magatartást és az elrettentő hatást nem külön-külön körülményként, hanem egymásra tekintettel a vagyoni helyzet körében vette figyelembe, és erre tekintettel a bírságösszeg felére történő csökkentését tartotta indokoltnak. További csökkentést eredményező tényezőként értékelte, hogy nem állt fenn az a körülmény, hogy a kérelmező jobb tudomása ellenére cselekedett volna, továbbá, hogy utóbb a kérelmező eleget tett az adatszolgáltatási kötelezettségének. Ugyanakkor a kérelmezett megállapította az eljárás csekély mértékű elhúzódását. Végezetül a kérelmezett megállapította, hogy a kérelmező 2011. évi eredménykimutatása alapján az elért nettó árbevétel helyesen 5.579.347.000,- Ft volt, így a csökkentett bírságösszeg a kiszabható maximális bírság 0,0125 %-át teszi ki.

A kérelmező a végzés felülvizsgálatára irányuló kérelmet nyújtott be a bíróságra, melyben elsődlegesen a végzés hatályon kívül helyezését, és a kérelmezett eljárási bírság kamatokkal növelt összegének visszatérítésére kötelezését, másodlagosan a bírságösszeg csökkentését kérte. Arra hivatkozott, hogy a felülvizsgálni kért végzés sérti a Tptv. 61. § (1) bekezdésében, valamint a Ket. 1. § (2) bekezdésében, 2. § (3) bekezdésében, 3. § (1) bekezdésében, 6. § (2) bekezdésében és 61. § (4) bekezdésében foglaltakat. Előadta, hogy nem tanúsított az eljárás elhúzására vagy a valós tényállás feltárásának megghiúsulására irányuló, vagy azt eredményező jogsértő magatartást. Álláspontja szerint a legjobb tudása alapján határidőben megválaszolta a kérdéseket, a kérdések pontatlan megfogalmazása nem róható a terhére, a kérelmezett pedig az eljárás elhúzódását nem bizonyította. Arra is hivatkozott, hogy a kérdések értelmezése kapcsán nem merült fel kérdés, ezért egyeztetésre sem volt szükség. Jogi álláspontja szerint a kérdések kérelmező általi logikus és okszerű értelmezését támasztották alá a korábbi adatkérő végzések is, hiszen azokban volt valamilyen utalás a VR lapokon kívüli egyéb médiatermékre. Az adatkérő végzés többi kérdése pedig szintén a VR lapokra vonatkozott, amely azt támasztja alá, hogy a kérelmezett e kérdésekkel is csak az eljárásindító végzés keretei között vizsgálódik. Az pedig, hogy a kiadók a VR lapokon kívül nem folytatnak közös hirdetésszervezési tevékenységet, szintén az ő értelmezését támasztja alá. Arra is hivatkozott, hogy a válaszában pontosan meghatározta, hogy az mire vonatkozik, amelyből az következik, hogy a szándéka a pontos válaszára irányult. Hangsúlyozta, hogy a Tptv. 55. § (1) bekezdése alapján a versenyfelügyeleti eljárás irataiba az eljárás lezárultáig nem lehet betekinteni, ezért joggal várható el a kérelmezettől, hogy a kérdések megfogalmazása érthető, világos és egyértelmű legyen. Az eljárás elhúzódására tett megállapítással kapcsolatban sérelmezte, hogy a késedelem nagy része során nem is tudott arról, hogy bármilyen kérdést meg kellene válaszolnia, a megismételt kérdéseket is csak két héttel a válaszában után kapta meg. Abból a tényből, hogy az adatkérő végzés 55-ös alszámú, míg az eljárási bírságot kiszabó végzés 107-es alszámon került kiadásra, arra következtet, hogy ez idő alatt is rengeteg adat keletkezett, azaz érdemi késedelmet nem okozott a hiányos adatszolgáltatás. Álláspontja szerint a bírság kiszabása nem volt indokolt. A jogellenes magatartás súlyának körében előadta, hogy nem járt el rosszhiszeműen, az eljárás csak csekély mértékben húzódott el, figyelembe véve a versenyfelügyeleti eljárások időtartamát is (ha egyáltalán elhúzódott), az adatszolgáltatási kötelezettségét végül teljesítette, és korábban kiemelten együttműködő eljárást tanúsított. Hangsúlyozta, hogy amennyiben az eljáró hatóság azt észleli, hogy az ügyfél és az ő értelmezése között félreértés van, az együttműködés és a hivatalbóli eljárás elvéből fakadóan magának kell feloldania az ellentétet. Hivatkozott továbbá arra, hogy a bírság nem áll összhangban a kérelmezett bírságkiszabási gyakorlatával. Észrevételében az előzőeken túl kifejtette, hogy a kérelmezett információgyűjtési joga nem korlátlan, nem kérhet olyan adatot, amely az ügy tárgyával összefüggést nem mutat. Véleménye szerint az eljárás tárgyán belüli értelmezés alapján a feltett kérdésekre a válaszát - figyelembe véve az ügy bonyolultságát, és a nyári szabadságolásokat is - határidőben megadta. Végezetül arra hivatkozott, hogy az eljárás irataiba betekintett, melynek alapján megállapítható, hogy több eljárás alá vont is nála később teljesítette az adatszolgáltatását,

amely azt bizonyítja, hogy a kérelmező magatartása okán az eljárás elhúzódása nem következett be.

A kérelmezett az ellenkérelmében a kérelem elutasítását és a kérelmező eljárási költségeiben marasztalását kérte, fenntartva a végzésében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy a kérelmező iratellenesen állítja azt, hogy a kérdések félreértelmezésének szándékos volta megállapításra került, ugyanis ezt az elsőfokú végzésben rögzített megállapítást a kérelmezett végzése nem találta megalapozottnak. Jogi álláspontja szerint a kérelmező a kérdések megválaszolását egyoldalúan, indokolatlanul, és alapos ok nélkül leszűkítette a vasárnapi lapokra, pedig a vitatott kérdések az 1-4. kérdésekkel ellentétben szűkítést nem tartalmaztak. A korábbi adatkérő végzésekkel kapcsolatban kifejtette, hogy azok egzakt adatok kérésére vonatkoztak, a jelen eljárás alapjául szolgáló kérdések pedig konkrét magatartásformákra irányultak, melyek az összes érintett termékre vonatkozóan értelmezhetők. Megjegyezte, hogy amennyiben a kiadók valóban nem folytatnak közös hirdetésszervezési tevékenységet, akkor a válaszadásban ezt kellett volna jelezni. A kialakult bírósági gyakorlatra hivatkozással kiemelte, hogy az adatkérő végzésben foglaltak teljesítésének elmulasztása önmagában is alkalmas az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására, így megalapozza a bíróság kiszabását, azt pedig a kérelmezett figyelembe vette, hogy az eljárás elhúzódása csekély mértékű volt. Összességében kifejtette, hogy álláspontja szerint a szóban forgó kérdések világosan, egyértelműen voltak megfogalmazva, a kérelmezett közrehatása ezért a hiányos válaszadásban kizárható. A bíróság kiszabásával kapcsolatosan arra mutatott rá, hogy a bírásznak mindig az adott vállalkozás adott ügyben elkövetett jogsértésének körülményeihez, és nem a más vállalkozásokra kiszabott bírsághoz kell igazodnia.

A kérelmező kérelme **nem alapos**.

A bíróság a kérelmező kérelmét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról rendelkező 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knp.) 3. § (1)-(2) bekezdése alapján nemperes eljárásban bírálta el, amelyre a Knp. 4. §-a értelmében a Pp. XX. fejezetének rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni, amennyiben e törvényből, illetőleg a nemperes eljárás jellegéből más nem következik.

A bíróság a közigazgatási döntést a Knp. 4. §-a alapján alkalmazandó Pp. 339/A. §-a szerint, a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálta felül, és a tényállást a felek írásbeli nyilatkozatai és a becsatolt közigazgatási iratok alapján állapította meg, figyelemmel Knp. 1; § (2) bekezdésére, miszerint a törvényben szabályozott közigazgatási nemperes eljárásokban kizárólag okirati bizonyításnak van helye.

A Tpv. 61. § (1) és (3) bekezdése értelmében, az ügyféllel, az eljárás egyéb résztvevőjével, illetve a tényállás tisztázása során közreműködésre kötelezett személlyel szemben eljárási bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul, vagy azt eredményezi. Az eljárási bírság legkisebb összege ötvenezer forint, legmagasabb összege vállalkozás esetében az előző üzleti évben elért nettó árbevételének egy százaléka, vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében ötszázezer forint.

A Ket. 61. § (4) bekezdése alapján, az eljárási bírság kiszabásánál a hatóság figyelembe veszi:

- a) a jogellenes magatartás súlyát és a felróhatóság mértékét,
- b) az érintett vagyoni helyzetét és jövedelmi viszonyait, továbbá
- c) az eljárási bírságnak ugyanabban az eljárásban történő ismételt kiszabása esetén az előző bírságolások számát és mértékét.

A bíróságnak jelen nemperes eljárásban abban a kérdésben kellett döntenie, hogy jogszerűen került-e sor a kérelmezővel szemben eljárási bírság kiszabására azon az alapon, hogy az adatszolgáltatást neki felróható módon - a Vj/23-055/2011. számú végzésben foglaltak szerint - nem teljesítette, és ezen magatartása az eljárás elhúzását eredményezte. A felek között az előzőekben rögzítettekkel kapcsolatban az is vitatott volt, hogy az adatszolgáltatásra felhívást tartalmazó végzésben 6., 8. és 9. számon megjelölt kérdések egyértelműen kerültek-e megfogalmazásra, avagy a kérdések pontatlansága vezetett a bírságolás alapjául szolgáló magatartáshoz, ezzel mintegy kizárva a kérelmező magatartásának felróhatóságát.

A bíróság rögzíti, hogy a felek által nem volt vitatott az, hogy az eljáró hatóság adatszolgáltatást az ügy tárgyával összefüggően kérhet, melyre vonatkozóan az eljárást megindító végzés szolgál iránymutatásul. A bíróság megállapította, hogy nem megalapozottan hivatkozott arra a kérelmező, hogy „az eljárás tárgyán belül” a válaszait határidőben megadta. A bíróság arra mutat rá, hogy az eljárást megindító végzésből nem következik az, hogy az eljárás tárgya kizárólag a VR lapokkal hozható összefüggésbe. A végzés ugyanis egyértelműen rögzíti, hogy versenykorlátozó megállapodásra utalnak a vállalkozások közötti szerződések kölcsönös versenytilalomra vonatkozó rendelkezései, mely nem csak a VR lapokra vonatkozik, hanem bármilyen nyomtatott lapra, és rendelkezései, mely nem csak a VR lapokra vonatkozik, hanem bármilyen nyomtatott lapra, és kiterjed a helyi elektronikus médiára is. Az eljárást megindító végzés szerint továbbá feltételezhető az is, hogy a vállalkozások egyeztetéseket folytattak és folytatnak az árus lapárakra és a hirdetési árakra vonatkozóan.

A fentiekből is következően a bíróság osztotta a kérelmezett azon álláspontját, hogy a szóban forgó kérdések kapcsán nem hivatkozhatott alappal a kérelmező arra, hogy azok pontatlanok voltak. Helyesen hivatkozott arra a kérelmezett, hogy az első négy kérdés kifejezetten megjelölte, hogy azok a VR lapokra vonatkoztak, míg a kifogásolt kérdések ilyen szűkítést nem tartalmaznak. A VR lapokra vonatkozó kifejezett utalás hiányában, az eljárást megindító végzésben foglalt, fentiekben részletezett vizsgálati kört is figyelembe véve a 6., 8. és 9. kérdés az eljárásindító végzés tárgyán belül került megfogalmazásra, melynek alapján a kérdések kizárólag VR lapokra vonatkozó megválaszolásának nem volt jogszerű indoka. Megalapozottan hivatkozott a kérelmezett arra is, hogy a kiforrott bírói gyakorlat alapján az eljárás alá vont vállalkozás csak akkor mentheti ki magát az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése alól, amennyiben kétséget kizáróan bizonyítja, hogy az adatszolgáltatási felhívás értelmetlen, érthetetlen, ellentmondó, teljesíthetetlen, illetve az ügy tárgyával összefüggést nem mutat, ezen kimentési feltételek azonban a fentiek alapján a tárgyi ügyben nem álltak fenn. E körben nem releváns az a kérelmezői hivatkozás sem, hogy közös hirdetésszervezési tevékenységet a VR lapokon kívül nem folytatnak, ugyanis ezen hivatkozás megalapozottságának megállapításához a kérelmezett a tényállás tisztázásán, így a feltett kérdések pontos megválaszolásán keresztül juthat el. Következésképpen, mivel a feltett kérdés nem kizárólag a VR lapokra vonatkozott, a kérelmező az adatszolgáltatási kötelezettségének maradéktalanul akkor tett volna eleget, amennyiben a megadott válaszon túl a jelen jogorvoslati kérelmében foglaltakat is feltárja, azaz hivatkozik arra, hogy közös hirdetésszervezési tevékenység a fentiek szerint csak a VR lapok tekintetében értelmezhető.

Az eljárás elhúzódásának bizonyítatlanságára vonatkozó kérelmezői állítással kapcsolatban a bíróság hangsúlyozza, hogy azon kérelmezői állítások, mely szerint más eljárás alá vontak az adatszolgáltatást később teljesítették, továbbá a második adatszolgáltatásra felhívó végzést csak két hét elteltével kapta meg, valamint az iratok alszámaiból következően más adatok is keletkeztek az adatszolgáltatásra felhívó és eljárási bírságot kiszabó végzések között, az eljárás elhúzódására vonatkozó kérelmezetti megállapítás szempontjából nem relevánsak. A bíróság hangsúlyozza, hogy a Tpv. 61. § (1) bekezdésében foglalt eljárás elhúzódására vezető magatartás csakis a bírságolt, azaz jelen esetben a kérelmező tekintetében értelmezhető. Az a kérelmezői felfogás, hogy az eljárás alá vontak közül más később teljesítette a kötelezettségét, illetve, hogy az eljáró hatóság egyébként

sem hozott volna döntést, mert más adatszolgáltatások is feldolgozásra vártak, így nem az ő magatartása vezetett az eljárás elhúzódsához, minden alapot nélkülöz. Ebben az esetben ugyanis csak azzal a vállalkozással szemben lehetne eljárási bírságot kiszabni, amely a tényállás tisztázásához szükséges adatszolgáltatási kötelezettségét a legkésőbb teljesíti, hiszen a kérelmezői álláspont szerint ebben az esetben nem az ő magatartása vezet az eljárás elhúzódsához, ez az értelmezés azonban a Tpv. 61. § (1) bekezdésében foglalt jogintézmény alkalmazását teljesen kiüresítené, és az eljárás során hozott kötelezések kikényszerítése ellehetetlenülne. Az eljárás elhúzódsája mindezek okán csak a kérelmező vonatkozásában fennálló tényállás tisztázási kötelezettség, így a kérelmező által teljesített adatszolgáltatás körében értelmezhető. Mindezek okán megalapozottan hivatkozott arra a kérelmezett, hogy az adatszolgáltatásra kötelező végzésben foglaltak elmulasztása jelen esetben önmagában vezetett az eljárás elhúzására.

A bírság kiszabását a kérelmező arra hivatkozással nem tartotta indokoltnak, hogy nem járt el rosszhiszeműen, az eljárás csak csekély mértékben húzódsott el, az adatszolgáltatási kötelezettségét végül teljesítette, és korábban kiemelten együttműködő eljárást tanúsított. A bíróság hangsúlyozza, hogy a fentiekben kifejtettek szerint a bírság kiszabásának Tpv. 61. § (1) bekezdésében foglalt feltételei fennálltak, a kérelmező által hivatkozott körülményeket a kérelmezett a bírság kiszabása során értékelte, azt bírságcsökkentő tényezőként vette figyelembe, a Ket. 61. § (1) bekezdésében szabályozott rosszhiszeműség, illetve jelen esetben annak a hiánya pedig a Tpv. 44. §-a alapján nem volt figyelembe vehető.

A bíróság nem találta alaposnak a kérelmező Ket. alapelveinek sérelmére történő hivatkozását sem, ugyanis a Ket. alapelveinek megsértésére önmagában a végzés jogszabálysértő volta csak nyilvánvaló esetében alapítható, melyet a kérelmezőnek egyértelműen bizonyítania kell, erre azonban a nemperes eljárás során nem került sor. Az együttműködési kötelezettség sérelmére hivatkozással kapcsolatban a bíróság kiemeli, hogy az elsőfokú hatóság a kérelmező adatszolgáltatási kötelezettségre nyitva álló határidő meghosszabbítására irányuló kérelmének helyt adott, a kérelmező pedig egyéb, az együttműködési kötelezettség körébe eső kérelemmel nem élt az elsőfokú hatóság felé. A bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy az adatszolgáltatás meghosszabbított határidőre történő megküldését követően az elsőfokú hatóságot további felhívási, egyeztetési kötelezettség nem terhelte, így a fentiekben részletezettek szerint az adatszolgáltatásra kötelezés kikényszerítése érdekében kellő körültekintéssel járt el.

A bírság összecsúszásával kapcsolatban a bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy más egyedi ügyekben kiszabott bírság, illetve a kérelmezett bírságolási gyakorlatának vizsgálata nem képezheti a jelen nemperes eljárás tárgyát. A bírságnak mindig a konkrét ügyben elkövetett egyedi jogsértéshez kell igazodnia, figyelembe véve az ügghöz kapcsolódó valamennyi releváns körülményt. A bíróság megállapította, hogy a kérelmezett által megállapított, a kiszabható maximális bírságösszeg 0,0125 %-át kitevő bírság a minimális és maximális bírság közötti tartomány alsó határához igazodik, annak további csökkentése nem indokolt, figyelembe véve azt is, hogy a bírságcsökkentő tételként figyelembe vehető tényezők között a kérelmező sem tudott olyan körülményt megjelölni, amelyet a kérelmezett ne értékelt volna.

Végezetül megjegyzi a bíróság, hogy a kérelmezett az elsőfokú végzést akként változtatta meg, hogy a kérelmezővel szemben kiszabott bírságösszeget csökkentette, ennek megfelelően az elsőfokú végzés indokolását „ehhez igazította”, azaz az indokolást is megváltoztatta. A kérelmezett az indokolás egyes pontjainak megváltoztatását, és megsemmisítését a rendelkező részben rögzítette, azonban figyelemmel arra, hogy ezen megállapítások az indokolás részét képezik, azaz az eljárási bírság kiszabásának alátámasztását szolgálják, és nem rendelkezést tartalmaznak, csakis a végzés indokolásában van helyük. A bíróság hangsúlyozza, hogy kizárólag a vonatkozásban tette a fent említett megjegyzését, hogy a jelen nemperes eljárásban felülvizsgálni kért végzésben foglalt

rendelkezés, és az ahhoz kapcsolódó indokolás és így a felülvizsgálati kérelemben foglaltak bíróság általi vizsgálatának keretei és megállapításai egyértelműen rögzítésre kerüljenek, ugyanis a rendelkező részbe foglalt, valójában az indokolás részét képező megállapításokat a bíróság tartalmában megalapozottnak ítélte meg, így a fentiek az ügy érdemére nem voltak kihatással, azt egyébként a kérelmező nem is vitatta.

A fentiek alapján a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokok okán a bíróság a kérelmezett végzését nem találta jogszabálysértőnek, ezért a bíróság a kérelmező kérelmét, mint alaptalant elutasította.

A bíróság a kérelmezőt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés r) pont alapján feljegyzett, 43. § (7) bekezdés szerinti 10.000,- Ft illeték megtérítésére kötelezte a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

A kérelmezett költségét a bíróság mérlegeléssel – figyelemmel az elvégzett jogi munkára, a beadványok számára, valamint az ügy bonyolultságára – 20.000,- Ft-ban állapította meg, melyet a kérelmező köteles megtéríteni a Knp. 4. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A végzés ellen további jogorvoslat lehetőségét a Knp. 3. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2013. évi november hó 29. napján.

dr. Varga Eszter s.k.
bíróági titkár